

شما در حال مطالعه نسخه آفلاین یکی از مقالات «زبان مستر» هستید. لطفاً توجه داشته باشید که در این نسخه، برخی امکانات تعاملی مانند پخش صوت، ویدیو و تمرین‌های هوش مصنوعی در دسترس نیستند. برای مشاهده نسخه کامل و آنلاین مقاله، همراه با امکانات آموزشی و تجربه کاربری بهتر، [اینجا کلیک کنید](#).

آموزش کامل جملات شرطی در انگلیسی + مثال و تلفظ صوتی

ارسال شده توسط مصطفی ساهری | مقالات زبان انگلیسی | ۳۰۲۱۰ بازدید | ۱۴۰۴/۰۸/۲۹

جملات شرطی در انگلیسی

Conditional Sentences in English

+ مثال، فرمول و تلفظ صوتی

zabanmaster.com

موضوعات این مقاله

- ۱ جملات شرطی نوع صفر (Zero Conditional)
- ۲ جملات شرطی نوع اول (First Conditional)
- ۳ جملات شرطی نوع دوم (Second Conditional)
- ۴ جملات شرطی نوع سوم (Third Conditional)
- ۵ جملات شرطی ترکیبی (Mixed Conditionals)
- ۶ رایج ترین اشتباهات در جملات شرطی در انگلیسی
- ۷ جمع بندی

جملات شرطی در انگلیسی (Conditional Sentences) برای بیان یک «شرط» و «نتیجه‌ی آن شرط» استفاده می‌شوند. هر جمله‌ی شرطی معمولاً از یک if-clause (بخش شرط) و یک main clause (بخش نتیجه) تشکیل می‌شود. مهم‌ترین انواع جملات شرطی در انگلیسی شامل، Zero Conditional، First Conditional، Second Conditional، Mixed Conditionals و Third Conditional هستند که در ادامه ساختار، کاربرد و مثال‌های هر کدام را می‌بینید.

نوع جمله شرطی	زمان / موقعیت استفاده	بخش نتیجه (main clause) زمان و ساختار در	بخش شرط (if-clause) زمان و ساختار در
نوع صفر	قوانین کلی، عادت‌ها، حقایق همیشه درست	حال ساده	حال ساده
نوع اول	موقعیت‌های واقعی و ممکن در آینده؛ هشدار، قول، پیشنهاد	+ Will / Can / May / Might مصدر فعل	حال ساده
نوع دوم	شرایط خیالی یا کم‌احتمال در حال / آینده؛ رویاها، توصیه‌ها	+ Would / Could / Might مصدر فعل	گذشته ساده (برای he/she/it معمولاً: were)
نوع سوم	وضعیت‌های غیرواقعی در گذشته؛ پشیمانی و «اگر فلان شده بود...»	would have + past participle	ماضی بعید
شرطی ترکیبی ۱	شرط غیرواقعی در گذشته با نتیجه‌ی الان (تأثیر گذشته روی حال)	would + base verb	ماضی بعید
شرطی ترکیبی ۲	وضعیت الان که نتیجه‌ی گذشته را عوض می‌کرد	would have + past participle	گذشته ساده

جملات شرطی نوع صفر (Zero Conditional)

جملات شرطی نوع صفر معمولاً درباره‌ی حقایق کلی، قوانین علمی و نتیجه‌های همیشه ثابت حرف می‌زنند؛ یعنی اگر شرط اتفاق بیفتد، همیشه همین نتیجه می‌آید.

ساختار جملات شرطی نوع صفر (Zero Conditional – Form)

در شرطی نوع صفر، هم در بخش شرط و هم در بخش نتیجه از زمان حال ساده استفاده می‌کنیم:

if + present simple (فعل حال ساده), present simple (فعل حال ساده)

مثلاً:

If you heat water to 100°C, it boils.

اگر آب را تا 100 درجه سانتیگراد گرم کنی، به جوش می‌آید.

البته، اگر اول بخش نتیجه (main clause) را بیاوریم، معمولاً ویرگول (comma) نمی‌گذاریم؛ در همین مثال این تغییر به این شکل می‌شود:

Water boils if you heat it to 100°C.

آب به جوش می‌آید اگر آن را تا 100 درجه سانتی‌گراد گرم کنی.

زمانی که نتیجه همیشه اتفاق می‌افتد می‌توانیم به جای if از when استفاده کنیم.

بیشتر بخوانید: زمان حال ساده در زبان انگلیسی

کاربرد جملات شرطی نوع صفر (Zero Conditional – Use)

از شرطی نوع صفر در موقعیت‌های زیر استفاده می‌کنیم:

۱- برای بیان حقایق عملی و قوانین کلی:

If you **mix** red and blue, you **get** purple.

اگر قرمز و آبی را ترکیب کنی، بنفش می‌گیری.

۲- برای عادت‌ها و روتین‌ها:

If I'm tired, I **go** to bed early.

اگر خسته باشم، زود به تخت خواب می‌روم که بخوابم.

۳- برای قوانین و دستورالعمل‌ها:

If the light is red, you **stop**.

اگر چراغ قرمز بود، توقف کن (اگر چراغ قرمز باشد، توقف می‌کنی).

مثال برای جملات شرطی نوع صفر (Zero Conditional – Examples)

در مثال‌های زیر، بخش شرط (if-clause) و بخش نتیجه (main clause) را می‌بینید:

If you **don't** water plants, they **die**.

اگر به گیاهان آب ندهی، می‌میرند.

If people **eat** too much sugar, they **gain** weight.

آدم‌ها اگر خیلی شکر بخورند، وزن اضافه می‌کنند.

If it rains, the streets get wet.

اگر باران بیارد، خیابان‌ها خیس می‌شوند.

If the teacher is late, we wait in the classroom.

اگر معلم دیر کند، ما در کلاس منتظر می‌مانیم.

جملات شرطی نوع اول (First Conditional)

جملات شرطی نوع اول برای حرف زدن درباره‌ی شرط‌های واقعی و ممکن در آینده استفاده می‌شوند؛ یعنی چیزی که احتمال دارد واقعاً اتفاق بیفتد و اگر شرطش برآورده شود، نتیجه‌اش منطقی و قابل انتظار است.

ساختار جملات شرطی نوع اول (First Conditional – Form)

if + present simple (حال ساده), will + base verb (حالت ساده فعل)

مثلاً:

If it gets cold tonight, we'll turn on the heating.

اگر امشب هوا سرد شود، بخاری (گرمایش) را روشن می‌کنیم.

We'll order a pizza if we don't feel like cooking.

اگر حوصله‌ی آشپزی نداشته باشیم، پیتزا سفارش می‌دهیم.

نکات مهم:

۱- در **if-clause** هیچ وقت از **will** استفاده نمی‌کنیم: در نتیجه جمله ی «If it will rain, we'll stay at home.» غلط است و درست آن به شکل زیر است:

If it rains, we'll stay at home.

۲- جای دو بخش می‌تواند عوض شود؛ اگر جمله با **if** شروع شود، وسطش ویرگول (comma یا همان “,”) می‌آید؛ اگر با **main clause** شروع شود، معمولاً ویرگول نمی‌گذاریم (مثل مثال دوم).

بیشتر بخوانید: آموزش ساختار و تفاوت **will** و **going to**

کاربرد جملات شرطی نوع اول (First Conditional – Use)

از شرطی نوع اول در موقعیت‌های زیر استفاده می‌کنیم:

۱- اتفاقات واقعی و ممکن در آینده:

If she **passes** the exam, she'll be very happy.

اگر امتحان را پاس کند، خیلی خوشحال می‌شود.

۲- هشدار و پیامدهای منفی یا مثبت:

If you **don't hurry**, you'll miss the bus.

اگر عجله نکنی، اتوبوس را از دست می‌دهی.

۳- قول، پیشنهاد، و پیشنهاد کمک:

If you need help, I can show you how to do it.

اگر کمکی خواستی، می‌توانم بهت نشان بدهم چطور انجامش بدهی.

۴- توصیه و نصیحت درباره آینده:

If you feel sick, you should see a doctor.

اگر حالت بد است، باید به دکتر مراجعه کنی.

نکته: در بخش نتیجه، به جای will می‌توانیم از فعل‌های دیگری مثل can, may, might, should هم استفاده کنیم تا معنای توانستن، احتمال یا توصیه را برسانیم (مثل دو مثال آخر).

بیشتر بخوانید: **can و could** در انگلیسی

مثال‌های جملات شرطی نوع اول (First Conditional – Examples)

در این مثال‌ها، شرط و نتیجه را در قالب آینده‌ی واقعی و ممکن می‌بینید:

If it doesn't rain tomorrow, we'll have a barbecue in the garden.

اگر فردا باران نبارد، در باغ باربیکیو می‌کنیم.

If you call me later, I'll explain everything.

اگر بعداً به من زنگ بزنی، همه چیز را برایت توضیح می‌دهم.

If he doesn't answer, I'll send him a message.

اگر جواب ندهد، برایش یک پیام می فرستم.

If you study a little every day, you might improve very fast.

اگر هر روز کمی درس بخوانی، ممکن است خیلی سریع پیشرفت کنی.

جملات شرطی نوع دوم (Second Conditional)

جملات شرطی نوع دوم برای موقعیت‌هایی استفاده می‌شوند که غیرواقعی، خیالی یا خیلی کم احتمال در حال یا آینده هستند. یعنی داریم درباره‌ی چیزی حرف می‌زنیم که الان واقعیت ندارد؛ فقط تصورش می‌کنیم.

ساختار جملات شرطی نوع دوم (Second Conditional – Form)

الگوی اصلی شرطی نوع دوم این است:

if + past simple (گذشته ساده), would + base verb (حالت ساده فعل)

به عنوان مثال:

If I won the lottery, I would travel around the world.

اگر در لاتاری برنده می‌شدم، دور دنیا سفر می‌کردم.

I would help you if I knew the answer.

اگر جواب را می‌دانستم، بهت کمک می‌کردم.

در اینجا هم همان موضوع ویرگول (comma) صدق می‌کند.

نکات مهم:

۱- در بخش نتیجه به جای **would** می‌توانیم گاهی از **could / might** هم استفاده کنیم، برای رساندن «توانستن» یا «احتمال»:

If I had a car, I **could** visit you more often.

اگر ماشین داشتم، می‌توانستم بیشتر به دیدنت بیایم.

۲- در زبان رسمی یا نیمه‌رسمی، در جمله‌ی معروف **If I were you** ... برای همه‌ی اشخاص معمولاً از **were** استفاده می‌شود، نه **was**:

If I **were** you, I would think about it again.

اگر جای تو بودم، یک‌بار دیگر به آن فکر می‌کردم.

بیشتر بخوانید: تفاوت **would** و **should**، **could** در انگلیسی

was یا were در شرطی نوع دوم؟ کدام یک درست است؟

در جمله‌های شرطی غیرواقعی (Second Conditional) در حالت رسمی و استاندارد می‌گویند برای **he / she / it** بهتر است از **were** استفاده شود، نه **was**:

If I **were** you, I **would** talk to her.

اگر جواب را می‌دانستم، بهت کمک می‌کردم.

If he were here, we would start the meeting.

اگر او اینجا بود، جلسه را شروع می‌کردیم.

این فرم برای امتحان، رایتینگ، کتاب‌ها و آموزش رسمی امن‌ترین گزینه خواهد بود.

اما در مکالمه‌ی روزمره خیلی از انگلیسی‌زبان‌ها (Native English Speakers) از **was** هم استفاده می‌کنند، مخصوصاً با **he / she**:

If I was you, I'd talk to her.

If he was here, we'd start.

این در مکالمه‌ی روزمره و محاوره غلط حساب نمی‌شود و رایج است اما همچنان بعضی مدرسین و کتاب‌ها روی درست بودن «were» تاکید دارند و در امتحانات و متون رسمی بهتر است از «were» استفاده کنید.

جملات شرطی نوع سوم (Third Conditional)

جملات شرطی نوع سوم برای صحبت کردن درباره‌ی گذشته‌ی غیرواقعی استفاده می‌شوند؛ یعنی درباره‌ی چیزهایی صحبت می‌کنیم که دیگر امکان تغییرشان نیست، ولی داریم فرض می‌کنیم: «اگر آن‌طور شده بود، نتیجه فرق می‌کرد.»

ساختار جملات شرطی نوع سوم (Third Conditional – Form)

الگوی اصلی شرطی نوع سوم این است:

if + past perfect (گذشته کامل), would have + past participle (حالت سوم فعل)

مثلاً:

If they **had left** earlier, they **would have arrived** on time.

اگر زودتر رفته بودند، به موقع رسیده بودند.

We **would have got lost** if you **hadn't checked** the map.

اگر تو نقشه را چک نکرده بودی، گم شده بودیم.

به نکته‌های زیر توجه کنید:

نکات مهم:

۱- جابه‌جایی دو بخش ممکن است؛ اگر جمله با **if-clause** شروع شود، بین دو بخش ویرگول می‌آید، اگر با **main clause** شروع شود، معمولاً **comma** نمی‌آید:

If she **had seen** the message, she **would have called** you.

اگر پیام را دیده بود، بهت زنگ زده بود.

She **would have called** you if she **had seen** the message.

۲- به جای **would have** می‌توانیم از **could have / might have** هم استفاده کنیم:

If I **had taken** a taxi, I **could have** arrived earlier.

اگر تاکسی گرفته بودم، می‌توانستم زودتر برسم.

If he **had studied** more, he **might have passed** the exam.

اگر بیشتر درس خوانده بود، شاید در امتحان قبول شده بود.

بیشتر بخوانید: لیست کامل افعال باقاعده و بی قاعده انگلیسی

کاربرد جملات شرطی نوع سوم (Third Conditional – Use)

از شرطی نوع سوم برای این موقعیت‌ها استفاده می‌کنیم:

۱- پشیمانی و حسرت درباره گذشته:

If I had saved more money, I wouldn't have had so many problems last year.

اگر پول بیشتری پس انداز کرده بودم، سال گذشته این همه مشکل نداشتم.

۲- سرزنش و انتقاد (از خود و دیگران)

If you had listened to me, you wouldn't have made that mistake.

اگر به حرف من گوش داده بودی، آن اشتباه را نکرده بودی.

۳- حدس و تصور نتیجه متفاوت در گذشته

If the weather had been better, we would have gone to the beach.

اگر هوا بهتر بود، به ساحل رفته بودیم.

توجه کنید که شرطی نوع دوم برای حال /آینده غیرواقعی به کار می‌رود (الان واقعیت ندارد)، اما شرطی نوع سوم برای گذشته غیرواقعی کاربرد بیست (گذشته تمام شده و حالا فقط داریم فرض می‌کنیم).

مثال‌های جملات شرطی نوع سوم (Third Conditional – Examples)

در این مثال‌ها، شرط و نتیجه‌ی «غیرواقعی در گذشته» را می‌بینید:

If I had known about the meeting, I would have joined you.

اگر از جلسه خبر داشتم، به شما ملحق شده بودم.

If she had taken an umbrella, she wouldn't have got so wet.

اگر چتر برداشته بود، این قدر خیس نمی شد.

If they had booked the tickets earlier, they would have paid less.

اگر زودتر بلیت ها را رزرو کرده بودند، پول کمتری می دادند.

If we had left the house five minutes earlier, we wouldn't have missed the train.

اگر پنج دقیقه زودتر از خانه زده بودیم بیرون، از قطار جا نمی ماندیم.

If you had told me the truth, I might have trusted you.

اگر حقیقت را به من گفته بودی، شاید به تو اعتماد کرده بودم.

جملات شرطی ترکیبی (Mixed Conditionals)

جملات شرطی ترکیبی وقتی استفاده می شوند که **زمان شرط** و **زمان نتیجه** با هم فرق دارند؛ مثلاً شرط در گذشته است، ولی نتیجه در حال حاضر است — یا برعکس.

ساختار جملات شرطی ترکیبی (Mixed Conditionals – Form)

دو الگوی مهم و پرکاربرد داریم:

۱- **شرط گذشته و نتیجه حال** – این حالت زمانیست که راجع به گذشته صحبت می کنیم (کاری که نکردیم یا طور دیگری شد) ولی نتیجه ی آن الان روی زندگی ما اثر دارد؛ الگوی آن به این شکل است:

if + past perfect (گذشته کامل), would + base verb (now)

مثال:

If I had learned to drive when I was younger, I **would feel** more confident now.

اگر وقتی جوان تر بودم رانندگی یاد گرفته بودم، الان احساس اعتماد به نفس بیشتری می کردم.

If she had gone to bed earlier, she **wouldn't be** so tired today.

اگر زودتر خوابیده بود، امروز این قدر خسته نبود.

در هر دو مثال، شرط در گذشته است، ولی نتیجه مربوط به حال است (الان اعتماد به نفس ندارم / الان خسته است).

۲- شرط حال و نتیجه گذشته – این حالت کمتر از مدل اول استفاده می شود؛ در اینجا داریم راجع به وضعیت الان صحبت می کنیم (یک ویژگی یا حالت پایدار) و می گوئیم اگر این وضعیت الان متفاوت بود گذشته هم نتیجه ی دیگری می داشت. الگوی آن به این شکل است:

if + past simple (گذشته ساده), would have + past participle (حالت سوم فعل)

مثلا:

If I were more organized, I **wouldn't have missed** the deadline.

اگر من منظم تر بودم، مهلت تحویل را از دست نداده بودم.

If he didn't live so far away, he **would have visited** us more often.

اگر این قدر دور زندگی نمی کرد، بیشتر به دیدن ما آمده بود.

در اینجا وضعیت فعلی (من منظم نیستم / او دور زندگی می‌کند) روی نتیجه‌ای در گذشته تأثیر گذاشته است (ددلاین را از دست دادم / کمتر به دیدن ما آمده).

بیشتر بخوانید: گذشته کامل در انگلیسی

کاربرد جملات شرطی ترکیبی (Mixed Conditionals – Use)

این کاربردها شامل موارد زیر هستند:

۱- نشان دادن اثر گذشته روی حال (رایج‌ترین حالت) – در این حالت می‌خواهیم بگوییم یک تصمیم یا وضعیت در گذشته، باعث شده الان در شرایط خاصی باشیم:

If they had moved to another city, their life would be very different now.

اگر به شهر دیگری نقل مکان کرده بودند، زندگی‌شان الان خیلی متفاوت بود.

۲- نشان دادن ارتباط وضعیت فعلی با نتیجه‌ای در گذشته – یعنی چون یک وضعیت الان این‌گونه است، گذشته هم یک جور خاص اتفاق افتاده:

If she were more confident, she would have accepted the offer.

اگر اعتماد به نفس بیشتری داشت، آن پیشنهاد را قبول کرده بود.

۳- ترکیب احساس، حسرت و تحلیل – Mixed Conditionals اغلب حالت تحلیل زندگی، حسرت یا قضاوت درباره‌ی انتخاب‌ها را دارند؛ یعنی داریم بین گذشته و حال پلی می‌زنیم.

مثال‌های جملات شرطی ترکیبی (Mixed Conditionals – Examples)

مثال‌های بیشتر به فهم بهتر این ساختارها کمک خواهند کرد.

مثال‌های شرط گذشته و نتیجه حال:

If I had chosen a different major, I **would have** a very different job now.

اگر رشته‌ی دیگری را انتخاب کرده بودم، الان شغل کاملاً متفاوتی داشتم.

If they had bought a smaller house, they **wouldn't be** under so much financial pressure now.

اگر خانه‌ی کوچک‌تری خریده بودند، الان زیر این همه فشار مالی نبودند.

If you had taken that course, you **would feel** more prepared now.

اگر آن دوره را گذرانده بودی، الان احساس آمادگی بیشتری می‌کردی.

مثال‌های شرط حال و نتیجه گذشته:

If he were more patient, he **wouldn't have argued** with his boss yesterday.

اگر صبورتر بود، دیروز با رئیسش جر و بحث نکرده بود.

If we didn't live in such a noisy area, we **would have slept** better last night.

اگر در منطقه‌ای این قدر شلوغ زندگی نمی‌کردیم، دیشب بهتر خوابیده بودیم.

رایج‌ترین اشتباهات در جملات شرطی در انگلیسی

در این بخش، هر اشتباه را با یک مثال غلط و درست و هر یک را توضیح می‌دهیم:

۱- استفاده از will در گزاره شرط (if-clause) در شرطی نوع اول:

غلط:

If you will come on time, we will start the lesson at eight.

درست:

If you **come** on time, we'll **start** the lesson at eight.

اگر سر وقت بیایی، درس را ساعت هشت شروع می‌کنیم.

در شرطی نوع اول، در if-clause از زمان حال ساده (come) استفاده می‌کنیم، نه will + فعل. will در بخش نتیجه می‌آید، نه در بخش شرط.

۲- استفاده از زمان حال به جای گذشته در شرطی نوع دوم:

غلط:

If I have more free time, I would learn another instrument.

درست:

If I **had** more free time, I **would learn** another instrument.

اگر وقت آزاد بیشتری داشتم، یک ساز دیگر یاد می‌گرفتم.

شرطی نوع دوم درباره‌ی حالِ غیرواقعی است، پس در if-clause باید از گذشته‌ی ساده (had) استفاده کنیم، نه حال ساده (have).

۳- استفاده از would در هر دو بخش شرطی نوع دوم:

غلط:

If I would have more time, I would travel more.

درست:

If I had more time, I would travel more.

اگر وقت بیشتری داشتم، بیشتر سفر می‌کردم.

در شرطی نوع دوم، فقط در بخش نتیجه از would استفاده می‌کنیم؛ در بخش شرط از past simple استفاده می‌شود، نه would.

۴- قاطی کردن ساختار شرطی نوع سوم (If I would have ... به جای If I had ...):

غلط:

If you would have told me earlier, I would have helped you.

درست:

If you had told me earlier, I would have helped you.

اگر زودتر به من گفته بودی، بهت کمک کرده بودم.

ترکیب If you would have told ... از نظر گرامری استاندارد نیست (هرچند در گفتار بعضی نیتیوها شنیده می‌شود).

۵- قاطی کردن نوع دوم و سوم (زمان شرط و نتیجه با هم نمی‌خواند):

غلط:

If she had more experience, she would have got the job last year.

درست:

If she **had** more experience, she **would** get the job.

اگر تجربه‌ی بیشتری داشت، آن شغل را می‌گرفت (نتیجه در حال).

یا

If she **had had** more experience, she **would have got** the job last year.

اگر تجربه‌ی بیشتری داشت، سال گذشته آن شغل را گرفته بود (نتیجه در گذشته).

باید حواسمان باشد زمان شرط و زمان نتیجه با نوع شرطی هماهنگ باشد، یعنی Second Conditional برای حال خیالی، Third Conditional برای گذشته‌ی خیالی، و استفاده از Mixed Conditional برای ترکیب گذشته و حال با الگوهای مشخص.

جمع بندی

جملات شرطی در انگلیسی ابزاری مهم برای بیان «شرط» و «نتیجه» هستند و بسته به زمان و میزان واقعیت موقعیت، در قالب‌های مختلف مثل شرطی نوع صفر، اول، دوم، سوم و ترکیبی (Zero, First, Second, Third, Mixed Conditionals) استفاده می‌شوند. اگر ساختار هر نوع (زمان فعل‌ها در if-clause و main clause) را خوب بشناسید و با مثال‌های واقعی تمرین کنید، انتخاب بین آن‌ها کم‌کم کاملاً شهودی و طبیعی می‌شود. برای تسلط واقعی، بهترین کار این است که خودتان برای هر نوع شرطی چند جمله درباره‌ی زندگی، کار، مهاجرت یا هدف‌های شخصیتان بسازید و با مدل‌های درست مقایسه کنید.

چند نوع جمله شرطی داریم؟

چهار نوع اصلی (۰، ۱، ۲، ۳) و یکی دو مدل ترکیبی که بیشتر از همین‌ها ساخته می‌شوند.

چطور شرطی نوع دوم و شرطی نوع سوم را از هم تشخیص بدهم؟

اگر شرط درباره‌ی حال / آینده‌ی خیالیست، شرطی نوع دوم داریم و اگر شرط راجع به گذشته‌ی فرضیست با شرطی نوع سوم سر و کار داریم.

چرا در if-clause از will استفاده نمی‌کنیم؟

چون if-clause از نظر گرامری با زمان حال می‌آید، حتی اگه معنی‌اش مربوط به آینده باشه.

برای ... if از was استفاده کنم یا were؟

در گرامر استاندارد و برای امتحان همیشه: **If I were ... (نه was)**.

برای تسلط روی جملات شرطی چه کار کنیم؟

برای هر نوع شرطی چند جمله واقعی درباره‌ی زندگی خودتان بسازید و بلند تکرار کنید.

👉 برچسب‌ها: فرمول جمله شرطی